

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9

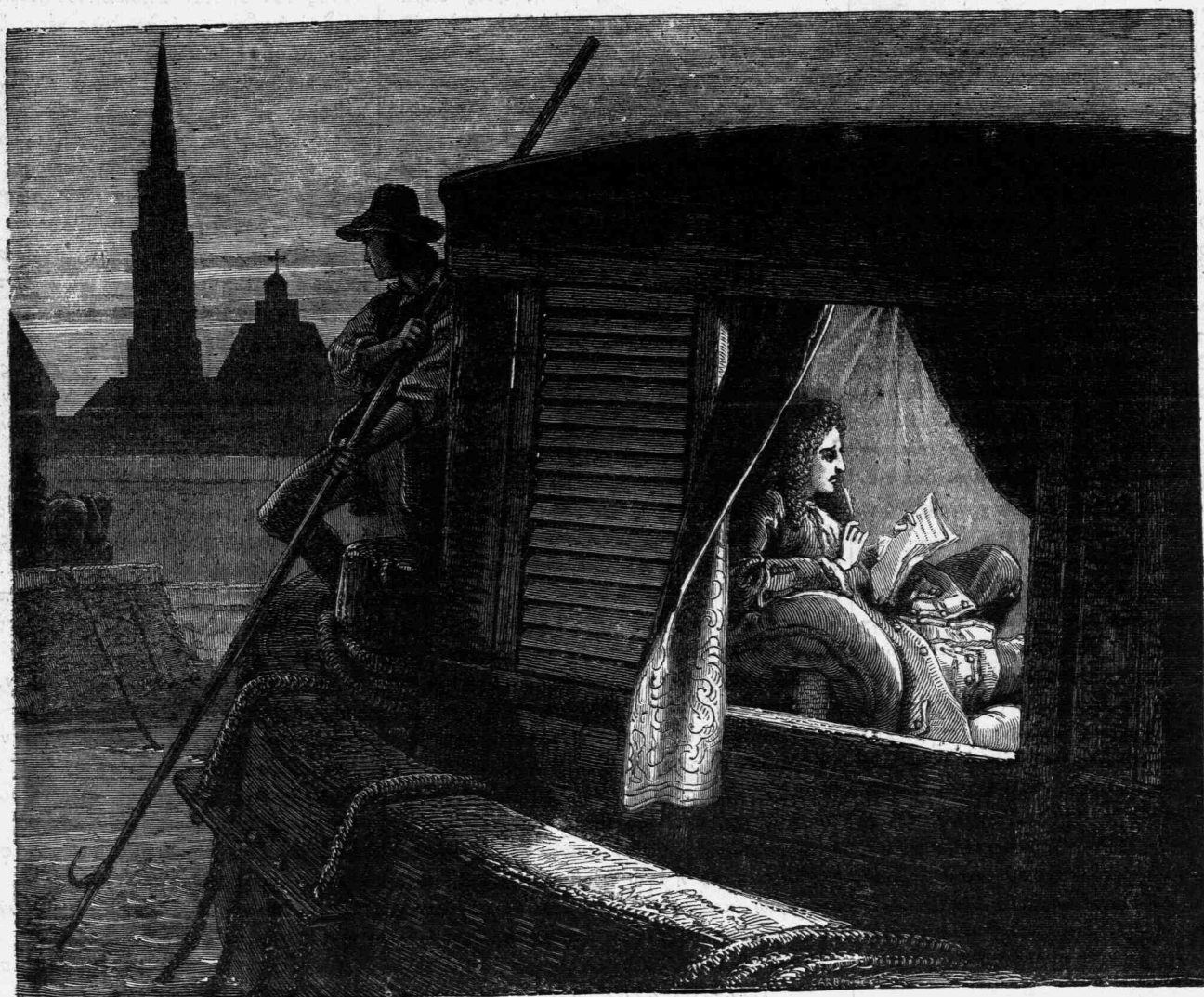
Δι' ἀσυνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διόδοτου Μακί: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Ἰαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — Fortune Boisgobey: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Λισώπου, (συνέχεια). — Γρηγορίου Δ. Σεγοπούλου: ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

**ΕΤΗΡΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτία**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ βρούβλια 6.

Ὁ Γουλιέλμος κατακεκλιμένος εἰργάσθη δι' ὅλης τῆς νυκτός. (Κεφάλαιον ΛΑ').

ΑΥΤΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ
[Συνέχεια]

Ἡ μαρκησία κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἦτο ἡ ζῶσα φοβερὰ εἰκὼν τῆς ἀπελπισίας καὶ τοῦ τρόμου. Ἐφαίνετο ὡσεὶ ἐναγωνίως παλαιούσα κατὰ τῆς ἐπιθυμίας ὅπως σταματήσει διὰ μιᾶς λέξεως τὰς ἀποκαλύψεις τοῦ Ἰασπίνου. Ἡ λέξις αὕτη

ἐπεπλανᾶτο ἤδη εἰς τὰ χεῖλη τῆς· ἀλλ' αἰφνης τὸ ἰσχυρὸν ἐλατήριον τῆς ψυχῆς ἐκείνης ἀπέκτα νέαν ἔντασιν διὰ νέον ἀγῶνα. Μέχρι τίνος σημείου γνωρίζει;... ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ μαρκησία· ἴσως δὲν τὰ γνωρίζει ὅλα... ἄς ἀναμείνωμεν!

Ὁ Ἰασπίνος, ὁ ἀπλοῦς τὴν καρδίαν καὶ τόσον ὀλίγον ἱκανὸς ν' ἀμυνθῆ ἐν πάσῃ ἄλλῃ περιστάσει κατὰ τοῦ ἀγεράχου πνεύματος τῆς μαρκησίας, προσεκτικῶς οὐχ ἦττον ἀντελαμβάνετο πάσης κυμάνσεως τῆς ψυχῆς τῆς καὶ παρηκολούθει

ὅλα τὰ κινήματά τῆς, ὡς ὁ ἄλιεὺς βλέπει εἰς τὴν θάλασσαν συνταρασσομένην ὑποκώφως ἐκ τῶν τελευταίων σπαραγμῶν τὴν λείαν τοῦ συλληφθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀγκίστρου καὶ δεσμῶν παρὰ τὴν λέμβον του.

Ἡ μαρκησία ἔρριψε περὶ αὐτὴν βλέμμα ὑποπτον.

— Τοῦτο μόνον κανεὶς δὲν γνωρίζει, ἐπανάλαβεν ὁ Ἰασπίνος ταπεινῶν τὴν φωνήν, ὅτι ἡ κόμησσα Λαβερνή τὴν ἰδίαν ἡμέραν τοῦ τοκετοῦ ἔλαβε μυστηριώδες

ἄγγελμα, δι' οὐ ἐζήτητο παρ' αὐτῆς συνέντευξις πλησίον τῆς μικρᾶς θύρας τοῦ κήπου. Ἐύρεν ἐκεῖ μίαν παλαιὰν καὶ πολὺ ἀγαπητὴν τῆς φίλην, ἐν θυμῷ τοῦ λαμπροῦ ἐκείνου κόσμου ὅπου ὁμοῦ εἶχον ζήσει. Ἡ γυνὴ ἐκείνη ἀπῆρχετο μετὰ σπουδῆς ἐκ Παρισίων διὰ νὰ κρύψῃ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὄλων ἐγκυμοσύνην, ἥτις δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸν σύζυγόν της. Ὑπερήφανος καὶ ἐν αὐτῷ τῷ σφάλματι της, ἀδάμαστος ἐν τῇ συμφορᾷ της, δὲν εἶχεν ἐκμυστηρευθῆ τὸ πρᾶγμα οὐδ' εἰς αὐτὸν τὸν ἐραστὴν της, εἰς ὃν μάλιστα περισσότερον ἀπὸ πάντα ἄλλον ἴσως, ἀπέκρυψε τὴν κατάστασίν της.

Ἐνεθυμήθη μόνον ὅτι εἶχε μίαν παλαιὰν φίλην, τὴν κόμησσαν Λαβερνή, τόσον εὐτυχὴ καὶ τόσον ἀγνήν, αὐτὴν προσεκάλεσε καὶ ἐξωμολογήθη πρὸς αὐτὴν τὴν ἀπελπισίαν της. Καὶ ἀληθῶς, κυρία, προσέθηκεν ὁ Ἰασπίνος, ὅστις ἔφερε τὸ μανδῆλιόν του εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ διὰ νὰ μὴ ἴδῃ τὴν κυρίαν Μαιντενῶν ἀγωνιζομένην νὰ παλαίσῃ διὰ τοῦ φιαλιδίου τῶν ἀρωμάτων κατὰ τῆς ἀναποδράστου λιποθυμίας, ἡ κόμησσα ἦτο ἡ παρηγορία τῶν τεθλιμμένων, ἡ πρόνοιά τῶν δυστυχῶν, ἀνδρεία καὶ ἐπιτηδεία ἐν τῇ εὐσπλαγχνίᾳ της. — Κατεστράφη καὶ ἠτιμάσθη, εἶπε πρὸς αὐτὴν ἡ ταλαίπωρος φυγᾶς, δὲν θὰ ἐπιζήσω μετὰ τὸ αἰσχὸς μου, τὸ ὅποιον μετ' ὀλίγον θὰ φανερωθῇ. Μετ' ὀλίγας ὥρας θὰ εἶμαι μήτηρ κατόπιν θὰ ριθῶ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ θανάτου. Ἀγρύπνει ἐπὶ τοῦ τέκνου μου καὶ ὁ Θεὸς θὰ σὲ ἀνταμείψῃ. Ἄλλο τι δὲν ἀπαιτῶ παρὰ σοῦ εἰμὴ συγγνώμην διὰ τὴν ψυχὴν μου, τὴν σιγὴν καὶ τὴν λήθην διὰ τὸ σῶμά μου.

Ἡ κόμησσα ἐνόησε πᾶσαν τὴν συμφορὰν τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἥς ἐγίγνωσκε τὴν ἀγέρωχον θέλησιν. — Δὲν θ' ἀποθάνῃ, τῆ εἶπεν ὁ σύζυγός μου εἶνε ἀπὼν θὰ παραλάβω τὸ νεογνὸν πρὸ ἐκείνου, τὸ ὅποιον θὰ χάρισῃ εἰς ἐμὲ ὁ Θεός, θὰ τ' ἀναθρέψω ὁμοῦ καὶ τὰ δύο ὡς δίδυμα καὶ κανεὶς δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ τὸ μυστικόν σας, ἐνόσῃ σὺ ἢ ἰδία δὲν με ἀπαλλάξῃς. Κατὰ πρῶτον ἔλθῃ μετ' ἐμοῦ. Θὰ σοῦ εἰπῶ τί πρέπει νὰ γείνη ἐνθυμήσου ὅτι δὲν πρέπει τίς ποτὲ ν' ἀπελπιζέται ἐνόσῃ ἔχει πλησίον του καρδίαν φιλικὴν καὶ γενναίαν, διότι μίᾳ πιστῇ φίλῃ ἀναπληροῦ τὸν Θεὸν κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς δοκιμασίας.

Ἡ μαρκησία ἀφῆκε τὴν κεφαλὴν της νὰ καταπέσῃ πρὸς τὰ ὀπίσθεν ἐπὶ τοῦ γλυπτοῦ ἐρείσματος τῆς ἔδρας. Ὁ Ἰασπίνος ἐπανέλαθε μετὰ ζωηρότητος:

— Τὰ πάντα ἐξετελέσθησαν ὡς ἠθέλησεν ἡ κόμησσα. Ἡ ταλαίπωρος φυγᾶς ἔτεκε βρέφος ἄρρεν ἐντὸς τοῦ θηρευτικοῦ περιπτέρου τοῦ κεκρυμμένου εἰς τὸ βάθος τοῦ δάσους. Σχεδὸν δὲ ταυτοχρόνως ἡ κυρία Λαβερνή, ἥτις εἶχε τοποθετήσῃ τὴν κλίνην της εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν ἐν τῷ ἰσογειῷ, ἡ ἀγαθὴ κόμησσα, ἡσπάζετο τὸ ἰδικόν της τέκνον, ἄρρεν ἐπίσης, τεχθὲν ἐν τῷ μέσῳ τῆς χαρᾶς πάντων τῶν

ἐν τῇ οἰκίᾳ. Εἶτα, ἀφοῦ ὁ ἰατρὸς ἀνεχώρησε καὶ ἡ κόμησσα ἀπέπεμψε πάντας τοὺς ὑπηρετάς... ἐνῶ ἡ νύξ ἦτο χλιαρὰ καὶ τ' ἀρώματα εἰσέρχοντο διὰ τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων... ἀμα τῷ σημείῳ τῷ συμφωνηθέντι μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς φίλης της, ἡ τελευταία αὕτη, ἐκόμισε τὸ τέκνον της εἰς τὸν πύργον, παρέδωκεν αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κομήσσης καὶ ἐγένετο ἄφαντος εἰς τὸν κήπον. Καὶ ἰδοὺ διατί, κυρία, τῆ ἐπαύριον δύο δίδυμα ἐκοιμῶντο εἰς τὴν κλίνην τῆς κυρίας Λαβερνῆ τὸ γνωρίζετε τῶρα καλῶς ὅσον καὶ ἐγώ.

Λυγμὸς ἐπὶ πολλὴν ὥρην κατασταλαίς ἐξέφυγεν ἐκ τοῦ στήθους τῆς μαρκησίας ἔστρεψε πρὸς τὸν Ἰασπίνον τοὺς διεσταλμένους ἐκ τῆς θλίψεως καὶ τοῦ φόβου ὀφθαλμοὺς της καὶ διὰ φωνῆς ἀδυνάτου:

— Ναί!... εἶπεν ἡ γυνὴ, ἥτις ἔπραξεν αὐτὸ ἦτο ἄγγελος... Ἄλλὰ τὴν ἄλλην μητέρα, ἣν ἡ κόμησσα εἶχε σώσει τοιουτοτρόπως, τὴν γνωρίζετε, κυρία ἄββα; Ἡ κυρία Λαβερνή σας εἶπε βεβαίως τὸ ὄνομά της;...

— Οὐδέποτε, κυρία, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος, παρατηρῶν αὐτὴν ἀτενῶς ἂν σας ὁμολογῶ δὲ τὸ μυστικόν, πράττω τοῦτο ὅπως με βοηθήσετε διὰ νὰ τὴν ἀνεύρω.

— Πρὸς τί; ἠρώτησεν ὀρμητικῶς ἡ μαρκησία.

— Ὡ, κυρία, διότι ἡ γυνὴ ἐκείνη εἶνε ἴσως σήμερον ἰσχυρὰ καὶ θὰ δυνῆθῃ, ἀν τὴν ἀνακαλύψω, νὰ σώσῃ τὸν Γεράρδον, ἀφοῦ ὑμεῖς δὲν δύνασθε νὰ πράξετε τίποτε ὑπὲρ αὐτοῦ.

— Δὲν θὰ τὴν ἀνεύρετε, κυρία ἄββα, εἶπεν ἡ μαρκησία μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης ἄλλως τε θὰ ἦτο περιττόν, διότι αὐτὸ τὸ νέον δείγμα, τὸ ὅποιον μοι διηγῆθητε περὶ τῆς μεγαθυμίας τῆς κομήσσης, ἀποδιώκει πάντα δισταγμὸν εἰς ἐμὲ ἀνήκει νὰ ἐπαγρυπνήσω ἐπὶ τοῦ υἱοῦ της καὶ ἀναδέχομαι αὐτὸ ἀπὸ τοῦδε.

— Ὡ, ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος σείων τὴν κεφαλὴν, δὲν ἔφθασα ἀκόμη εἰς τὸ τέμμα τῆς ἀποστολῆς μου. Θ' ἀναζητήσετε καὶ σεῖς μετ' ἐμοῦ τὴν ἀγνωστον, κυρία, θὰ τὴν ἀναζητήσετε μετὰ μεγαλειτέρας ἢ ἐγώ προθυμίας, ἀφοῦ σας διηγῆθῶ καὶ τὸ ἕτερον τοῦ μυστικοῦ, ὅπερ γινώσκετε μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ.

— Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία.

— Ἐμάθετε, κυρία, ὅτι ἐν τῶν διδύμων ἀπέθανεν;

— Ναί...;

— Γινώσκετε ὅτι πρὸ μικροῦ ἡ κόμησσα εἶχεν ἀπολέσει τὸν σύζυγόν της εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Μάστρεχτ, καὶ ὅτι δὲν ἀπέμενον αὐτῇ ἄλλο στήριγμα, ἄλλο ἀντικείμενον στοργῆς, ἀλλῆ ἔλπίς, εἰμὴ τὸ ἕτερον τῶν διδύμων, ὁ εἰς τῶν δύο μαθητῶν μου;

— Ἀναμφιβόλως λοιπόν;...

— Λοιπόν, εἶπε καθ' αὐτὴν ἡ κόμησσα, ἀφοῦ ἐγὼ ἀνέθρεψα αὐτὸ τὸ παιδίον, ἀφοῦ κανεὶς δὲν θὰ τὸ ἀγαπήσῃ ὅσον ἐγώ, δὲν θὰ εἶνε δίκαιον νὰ τὸ στερηθῶ ἐξ

πλῆς τινος ἰδιοτροπίας. Ἐξ ἄλλου τίς ποτε θὰ μάθῃ ὅτι δὲν εἶνε καρπὸς τῆς κοιλίας μου;... τὸ γνωρίζει καὶ αὐτὸς ὁ ἰδιός; Ὄχι. Ὁ Θεὸς μου ἐξαπέστειλεν αὐτὸν τὸν δεύτερον υἱόν, εἶνε ἰδικὸς μου, τὸν διατηρῶ!

— Ἄλλὰ, κυρία, ἠρώτησεν ἡ μαρκησία διὰ φωνῆς, ἥτις οὐδὲν εἶχε τὸ ἀνθρώπινον, ποῖον ἄρα γε ἐκ τῶν δύο παιδίων ἀπέθανεν;

— Ὁ υἱὸς τῆς κομήσσης, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος.

— Ὡστε λοιπὸν αὐτὸ τὸ ὅποιον ἐπέζησεν;... ἐπέζησεν ἡ κυρία Μαιντενῶν τρέμουσα σύσσωμος.

— Αὐτὸ τὸ ὅποιον ἐπέζησεν, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος πλησιαζὼν ἔτι μάλλον πρὸς τὴν μαρκησίαν διὰ νὰ εἰπῇ κατὰ πρόσωπον αὐτῆς τοὺς φοβεροὺς λόγους, αὐτὸς τὸν ὅποιον ἀποκαλοῦν κόμητᾶ Γεράρδον Λαβερνῆ, ὁ ἀτυχὴς νέος, ὃν ὁ κύριος Λουδοά θὰ φονεύσῃ μετ' ὀλίγας ὥρας, εἶνε τὸ τέκνον, ὅπερ ἡ ἀγνωστος ἀπέθνηκεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κομήσσης, καὶ τοῦ ὁποῦ τὴν μητέρα ἔρχομαι, κυρία, νὰ σας παρακαλέσω ὅπως με βοηθήσετε ν' ἀνεύρω, διὰ νὰ τὸν σώσῃ αὐτὴ τοῦλάχιστον ἀπὸ τὸν θάνατον.

— Τὰ πειστήρια! τὰ πειστήρια θέλω! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Μαιντενῶν ἐκτὸς ἑαυτῆς ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν ἐνταυτῷ καὶ τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεως.

— Ἰδοὺ, κυρία, εἶπεν ὁ ἄββας σύρων ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ μικρογραφικὴν εἰκόνα, ἣν ἐνεχείρισε πρὸς τὴν μαρκησίαν. Ἰδοὺ ἡ εἰκὼν τοῦ Γεράρδου βλέπετε ὅτι δὲν ὁμοιάζει ποσῶς πρὸς τὸν κύριον Λαβερνῆ. Ἄλλως τε, ὅτι θὰ διέβληθ' ἀπ' ἐδῶ διὰ νὰ ὀδηγηθῇ εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, κυττάξατέ τον καὶ σεῖς, διότι κατι τι μοῦ λέγει ὅτι ὁμοιάζει πρὸς τὴν ἀληθῆ τὸν μητέρα, ἴσως τότε τὸν ἀναγνωρίζετε!...

Καὶ τὰς λέξεις ταύτας εἰπὼν, ἐνῶ ἡ μαρκησία περιειργάζετο με ὄμμα ἀπληστον τὴν εἰκόνα, ὁ Ἰασπίνος ἐξηντλημένος ἔπεσε γονυπετῆς ἐνώπιόν της ἡ μαρκησία τὸν ἀνήγειρε δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν καὶ διὰ πρῶτην φορὰν οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐκείνοι οἱ ἀπαθέστατοι ἐφάνησαν δακρυροῦντες.

Μετ' ὀλίγον ἡ ἀστραπὴ ἀνεφάνη πάλιν εἰς τὸ βλέμμα της.

— Εἶπες, ἀνέκραξεν, ὅτι ἐδικάσθη ὑπὸ στρατιωτικοῦ Συμβουλίου;

— Προεδρευομένου παρὰ τοῦ κυρίου δουκὸς τῆς Μαίνης.

— Ὡ! εὐλογητὸς ὁ Θεός!... ἀλλ' Λουδοά μήπως εἰξεύρει;...

— Τίποτε!... ἤμην ἐτοιμὸς νὰ τοῦ ὀμιλήσω ὅτε εἰσήθετε εἰς Βαλενσιέννην.

Ἡ μαρκησία ἐφριξάσεν.

— Ἄλλὰ τί ὑποθέτει, ἀφοῦ τὸν ἠπειλήσατε;

— Ὅτι θὰ ὑπερκασιπῆθε ἴσως τὸν υἱὸν παλαιᾶς σας φίλης.

— Βεβαίως θὰ τὸν ὑπερκασιπῶ μέχρι θανάτου!

Καὶ ἡ κυρία Μαιντενῶν ἤρπασεν ἕνα

μανδύαν, ένα κεκρούφαλον και περιήλθεν εξαλλος ἐντὸς τοῦ θαλάμου ὡσεὶ ἀλλοφρονουσα. Διὰ μίαν κατὶ ἐνεθυμήθη καὶ στυματήσασα ἐνώπιον τοῦ Ἰασπίνου, λαμβάνουσα μίαν τῶν χειρῶν του καὶ παρατηροῦσα αὐτὸν ἀτενῶς κατὰ πρόσωπον:

— Καὶ αὐτὸς ; ἠρώτησε, τί γνωρίζεις ;

— Γνωρίζεις, ὅτι ἡ μήτηρ του ἀπέθανεν, ἀπήνητησεν ὁ Ἰασπίνος ὑποστάς ἀπτόητος τὸ βλέμμα της, γνωρίζεις, ὅτι οὐδὲν τῷ ἀπομένει ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ ἀναμένει ἀταράχως τὸν θάνατον, ὡς μοὶ τὸ ἔγραψε σήμερον τὸ πρωί. Ἴδου ἡ ἐπιστολή του, ἀναγνώσατε, κυρία.

Ἡ μαρκησία ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν μετὰ τῆς αὐτῆς ἀπλήστου περιεργείας, μεθ' ἧς εἶχε παρατηρήσει τὴν εἰκόνα, ἔσφιγγε βιαίως διὰ τῆς μίαν χειρὸς τὴν χεῖρα τοῦ Ἰασπίνου καὶ διὰ τῆς ἐτέρας ἔδειξεν αὐτῷ τὸν κρεμάμενον εἰς τὸν τοῖχον Ἐσταυρωμένον.

Ὁ Ἰασπίνος ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἐποίησε βροχδῶς καὶ ἐν κατανύξει τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Καθ' ἣν στιγμήν ἡ μαρκησία ἠτοιμάζετο νὰ ὀρμήσῃ ἐκτὸς τοῦ θαλάμου, ἡ Νανὼν ἔκρουσε δειλῶς τὴν θύραν.

— Ὁ κύριος δούξ τῆς Μαΐνης, εἶπε, θέλει νὰ καταθέσῃ τὰ σεβάσματά του πρὸς τὴν κυρίαν.

— Ἄς εἰσέλθῃ ! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία κύριε ἀββά, ὑπάγετε νὰ εὑρετε τὸν κύριον Λαβερνή. Μετὰ δύο ὥρας θὰ λάβῃ εἰδήσεις παρ' ἐμοῦ· κατόπιν ἐπιστρέψατε ὅσας περιμένω ἐδῶ.

Ὁ Ἰασπίνος, ἔκφρων ἐκ τῆς χαρᾶς, προσκρούων σφοδρῶς κατὰ τῶν ἐπίπλων, προσέκοψε κατὰ τοῦ παραπετάσματος τῆς θύρας, ἐξ ἧς ἠθέλησε νὰ εἰσέλθῃ, καὶ ἐνηγαλισθῆ ἐἰς τὸν προθάλαμον τὴν γηραιάν δεσποινίδα, ἧτις ἔκλυτε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐταπεινοῦ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ Νανὼν ἀφῆκε κραυγὴν, ἐνῶ ὁ ἀββάς ὤρμησεν ἔξω, προσκρούων ὡς κῆτος κατὰ τῶν χρυσοστολιστῶν καὶ ἀπαστραπτόντων ἀυλικῶν, οἵτινες ἐπλήρουν τὸν πρόδομον.

ΚΗ

ΠΡΩΤΗ ΜΗΤΡΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

Καίπερ θαυμάζων τὸν Ἰασπίνον ἐν τῇ μετὰ τῆς κυρίας Μαιντενῶν διπλωματικῇ σκηνῇ ὁ ἀναγνώστης, θὰ ἐνθυμηθῇ ἴσως ἀκουσίως ὅτι οὐδέποτε ἡ κυρία Λαβερνή εἶχεν ἀνακοινώσει εἰς τὸν ἀγαθὸν ἀββά τὸ μυστικὸν της ἐθελουσίως ἢ ἐν ὦρᾳ ἐξομολογήσεως, ὅπως αὐτὸς ἐδήλωσε τῇ μαρκησίᾳ. Ἐνδεχόμενον λοιπὸν νὰ κατηγορηθῇ ὁ Ἰασπίνος ἐπὶ ψεύδει ἢ ὁ συγγραφεὺς ἐπὶ ἀπροσεξίᾳ. Ὁ Ἰασπίνος ἐψεύσθη ὅπως οὐκ ἄλλ' ἢ ὡς ἴδωμεν ἀν ἡδύνατο νὰ πράξῃ ἄλλως. Ὁ συγγραφεὺς εἶνε λογικὸς, ἄς τὸ ἀποδείξωμεν.

Διδάσκαλος ἀνευ ἐργασίας, συνήνητησεν ἐν ἔτει 1660 εἰς τὸν δρόμον μίαν ὑπηρέτριαν, ἀνευ τῆς κυρίας της. Ἡ συνάν-

τησις ἐγένετο πρὸ τῆς θύρας τοῦ ναοῦ χωρίου τινός. Χωρικὸς τις ὀνόματι Δεβῶτ ἠθέλε νὰ βαπτίσῃ τὸν ἀνεψιὸν του, παιδίον ἐπταετῆς, οὐτινος οὐδαίς ἐν τῷ χωρίῳ ἐπροθυμοποιεῖτο νὰ γείνῃ ἀνάδοχος, ἐξ αἰτίας τῆς κακῆς φήμης τοῦ πατρὸς του.

Ὁ Ἰασπίνος καὶ ἡ Νανὼν—διότι ἡ ὑπηρέτρια ἦτο ἡ Νανὼν—ἐβλεπον τὸ κακορίζικον ἐκεῖνο παιδίον θρηνοῦν ἐξ ἐντροπῆς. Ὁ Ἰασπίνος ἐλεήμων προὐχώρησε καὶ ἔτεινε πρὸς αὐτὸ τὴν χεῖρα ἡ Νανὼν μειδιῶσα ἔλαβεν ἐκ τῆς ἄλλης χειρὸς τὸν μικρὸν κατεργάρον, ὅστις ἔμελλε νὰ γείνῃ ὁ διάσημος Δεβῶτ, ὁ ἐν τῇ παρούσῃ ἱστορίᾳ μνημονευόμενος.

Ὁ χωρικὸς ὠδήγησε τὸν ἀνάδοχον καὶ τὴν ἀνάδοχον εἰς τὸν ναόν, ὅπου ἐγένετο τὸ βάπτισμα. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ὁ χωρικὸς προσέφερεν αὐτοῖς ὀλίγην πῆταν καὶ ἐν ποτήριον ἐλεκτοῦ λευκοῦ οἴνου. Ὁ Ἰασπίνος καὶ ἡ Νανὼν ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον τῶν ἀφίνοντες εἰς τὴν τύχην του τὸν δι' αὐτῶν γεγόμενον νέον χριστιανόν.

Ὁ Ἰασπίνος τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο θαλερὸς καὶ ροδοπαρίας ἡ Νανὼν ζωηρὰ καὶ πανούργος, ὁ δὲ διάβολος ἀγρυπνος ὡς καὶ σήμερον. Ὁ κουμπάρος καὶ ἡ κουμπάρα ὠδοιπύρησαν ὁμοῦ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, ἐδαπάνησαν κατὰ τὰς τρεῖς ταύτας ἡμέρας τὰ τρία σκουῖδα, ἅτινα εἶχεν ὁ Ἰασπίνος, ἐξώδευσαν ἐπὶ πλεόν καὶ δύο σκουῖδα, ἅτινα εἶχεν ἡ Νανὼν καὶ τότε ἠρώτησαν ἀλλήλους.

Ὁ Ἰασπίνος ἔδειξε τότε τὰ θυλάκιά του κενὰ ἡ Νανὼν ἐπίσης ἔδειξε κενὰ τὰ ἰδικά της. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ χωρισθῶσιν.

— Μπα ! εἶπεν ὁ ἀββάς, ἄς ἐξακολουθήσωμεν τὴν ὀδοιπυρίαν μας· θὰ ἐργασθῶμεν καθ' ὁδὸν καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου θὰ δυναθῶμεν νὰ μείνωμεν περισσότερο καιρὸν μαζί.

— Ὅχι, ἀπήνητησεν ἡ Νανὼν, δὲν ἠμπορῶ νὰ ὑπάγω μακρύτερον· ἐφθασα ἀκριβῶς εἰς τὴν πόλιν, ὅπου ἡ κυρία μου μὲ διέταξε νὰ τὴν περιμένω. Καὶ πρέπει νὰ τὴν περιμένω, διότι ἂν δὲν μὲ εὕρῃ, θὰ νομίσῃ ὅτι τὴν ἐγκατέλειψα, διότι εἶνε πτωχὴ, πρᾶγμα τὸ ὅποιον εἶμαι ἀνίκανος νὰ πράξω, ἢ ὅτι τὴν παρηκολούθησα διὰ νὰ κατασκοπεύσω τὰ μυστικά της, τὸ ὅποιον εἶνε περιττόν, διότι τὰ γνωρίζω.

— Ἄ ! περιμένεις λοιπὸν ἐδῶ τὴν κυρίαν σου ; εἶπεν ὁ Ἰασπίνος.

— Μίαν γυναῖκα ἐξόχου πνεύματος.

— Πῶς ὀνομάζεται ;

— Εἶσαι περίεργος, κουμπάρε μου· ἀλλὰ σοῦ τὸ συγχωρῶ. Ὀνομάζεται κυρία Σκαρρών.

— Σύζυγος τοῦ παραλυτικοῦ ;

— Ἀκριβῶς.

— Καὶ ἔχει μυστικά.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει παρὰ ἓνα, ἀλλ' ἄρκετὰ σοβαρόν.

Καὶ διηγήθη ἡ Νανὼν γελῶσα τὸ μυστικὸν εἰς τὸ ὅτιον τοῦ Ἰασπίνου, ὅστις

ἠρυθρίασεν. Τὸ μυστικὸν τότε δὲν εἶχε καμμίαν σπουδαιότητα, ὅπως δὲν ἦτο σπουδαῖος ὁ Ἰασπίνος, ἡ Νανὼν καὶ αὐτὴ ἐπίσης ἡ κυρία Σκαρρών καὶ ὁμοῦ ὁ Ἰασπίνος ἠλεγε τὴν κουμπάραν ἐπὶ ἀδιακρισίᾳ.

— Μπα ! ἀπήνητησεν ἡ Νανὼν, δὲν εἶμαι καθόλου ἀδιακριτος, ἀφοῦ ἡ κυρία μου τίποτε δὲν μοῦ ἐνεπιστεύθη, ἀφοῦ κρύπτεται ἀπὸ ἐμὲ καὶ ταξειδεύει χωρὶς νὰ μ' ἔχη μαζί της· ἔπειτα ἴσως ἀπατάμαι, ἴσως ὑπώπτευσά περισσώτερον ἀφ' ὅ,τι εἶνε.

— Καὶ διατί πραγματικῶς, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς Ἰασπίνος, νὰ μὴ πιστεύσης μᾶλλον ἐκεῖνο τὸ ὅποιον σοῦ εἶπεν ; Σοῦ εἶπε τὸν λόγον, διὰ τὸν ὅποιον προτιμᾷ νὰ ταξειδεύῃ μόνη της ;

— Ναί, χάριν οἰκονομίας. Πηγαίνει, μοῦ εἶπε, νὰ δανεισθῇ χρήματα ἀπὸ μίαν φίλην της εἰς τὴν ἐπαρχίαν καὶ διὰ νὰ πληρώσῃ ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον εἰς τὸν δρόμον θέλει νὰ φαίνεται χωρὶς ὑπηρέτριαν.

— Τί νὰ σοῦ εἰπῶ, Νανὼν... ἡ δικαιολογία μοῦ φαίνεται ὀρθή· ἐγὼ ἂν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν σου, θὰ ἐπειθόμην.

— Τότε διατί νὰ μὲ κάμῃς νὰ ἔλθω ἔως ἐδῶ διὰ νὰ τὴν περιμένω καὶ νὰ τὴν συνοδεύσω πάλιν ; ἢ τῆς ἐστοίχιζεν ὀλιγώτερον ἂν μὲ ἀφίνεν εἰς Παρισίους.

— Εἶνε ἡ ὑπερηφάνεια, Νανὼν ! Οἱ ἐν Παρισίοις φίλοι δὲν πρέπει νὰ ὑποπτεύσουν τὴν πτωχεῖαν της, καὶ ὅταν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν πρέπει νὰ ἔχη μαζί της καὶ τὴν ὑπηρέτριάν της. Πίστευσέ με, κουμπάρα μου· πρέπει ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἔξιν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον νὰ βλέπῃς τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν καλὴν ὄψιν. Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν τὴν διδαχὴν, ἀφοῦ πρέπει ν' ἀποχωρισθῶμεν ἀλλήλους, ἄς ἀποχωρισθῶμεν μὲ μίαν καλὴν ἐνθύμησιν.

Καὶ οἱ δύο φίλοι ἀπεχωρίσθησαν τῷ ὄντι καταγοητευμένοι ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον καὶ περισσώτερον λυπούμενοι διὰ τὸν ἀποχωρισμόν, παρὰ διὰ τὸ ἀμαρτημά των.

— Ἦτο, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἰασπίνος, μία καλὴ νέα, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ξαναἰδῶ ποτέ.

— Ἦτο πολὺ καλὸς νέος, ἐσκέπετο ἡ Νανὼν, τὸν ὅποιον ἔχασα διὰ παντός.

Καὶ ἰδοὺ τίνι τρόπῳ ὁ ἀββάς ἐγένετο κάτοχος τοῦ πρώτου μέρους τοῦ ἀνεξηγήτου ἀκόμη τότε μυστικοῦ. Ἄλλ' ὅτε φθάσας τότε κατὰ τύχην εἰς Λαβερνή καὶ περιπλανώμενος πέριξ τοῦ κήπου ἤκουσε τὴν μυστηριώδη συνομιλίαν μεταξὺ τῆς κομήσεως καὶ μίαν ἀγνώστου, ἣν ἡ κόμησσαι ἀπεκάλει Φραγκίσκαν, ὅτε τὴν ἐσπέραν, περιπλανώμενος καὶ κατεχόμενος ὑπὸ ἀνησυχίας περὶ τῆς υγείας τῆς μελλούσης αὐτοῦ προστάτιδος, ἤκουσεν ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ ἐν τῷ κήπῳ περιπτέρου τὸν ἀπαραίτητον γογγυσμόν, ὃν καὶ ἐκ τοῦ μαρμαροῦ προσέτι θὰ ἡδύνατο ν' ἀποσπάσωσιν αἱ ὠδίνες, ὅτε βραδύτερον ὀπισθεν μίαν λόγμησιν ἐνεδρεύων, εἶδε μίαν γυναῖκα πεφο-

βισμένην, κομίζουσαν φορτίον τι εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν θάλαμον τῆς κομήσεως, ν' ἀσπασθῇ αὐτὴν καὶ νὰ φύγῃ κατόπιν διὰ τῶν σκοτεινῶν δενδροστοιχιῶν μέχρι τῆς ἐξωτερικῆς θύρας τοῦ κήπου, ὁ Ἰασπίνος ἀντὶ ὑποψίας ἀπέκτησε σχεδὸν βεβαιότητα, ἥτις ἐγένετο πλήρης τὴν πρώτην φοράν, καθ' ἣν ἤκουσεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς κομήσεως προφερόμενον τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Σκαρρών καὶ λόγον περὶ αὐτῆς γενόμενον, μαρτυροῦντα ὅτι ἦτο παλαιὰ φίλη.

Λοιπὸν ἡ κόμησσα Λαβερνή δὲν ἀπέκρυπτεν ὅτι ἡ κυρία Σκαρρών ἦτο παλαιὰ τῆς φίλη. Ἡ δὲ κυρία Σκαρρών ἐκαλεῖτο Φραγκίσκα, ἡ κυρία Σκαρρών ἐταξείδευε μόνη ἐν ἔτει 1660 εἰς τὴν ἐπαρχίαν, ἀφοῦ εἶχε διατάξει τὴν ὑπηρεσίαν τῆς νὰ τὴν περιμένῃ εἰς τὰ πέραξ. Ἄν ἐφαίνετο ὡς ἔλλειψις φρονήσεως τὸ νὰ διατηρῇ πλησίον τῆς τὴν ὑπηρεσίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐκρύπτετο, οὐκ ἦττον κατὰ βάθος τὸ μέτρον τῆς ἦτο φρονιμώτατον, καθότι εἶχεν ἀνάγκην περιποιήσεως καὶ στηρίγματος, εἶχεν ἀνάγκην ἐνὸς βραχίονος ἢ γυνῆ ἐκείνη κατὰ τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς, ἣ καὶ χάριν αὐτοῦ τοῦ βρέφους, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἡ κυρία Λαβερνή δὲν ἠθελεν ἐκτελέσει ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἠλπίζε νὰ πράξῃ ὑπὲρ αὐτῆς ἡ κυρία Σκαρρών. Βραδυτέρου δέ, ὅτε ὁ ἀββᾶς ἠσθάνετο ὅτι ὑπῆρχε διαφορὰ τις εἰς τὰς ὑπὲρ τῶν διδύμων φροντίδας τῆς κομήσεως, ὅτε τὴν αὐτὴν διαφορὰν ἀνεῦρεν ἐν τῇ πατρικῇ στοργῇ τοῦ κόμητος, πρὸς ὃν βεβαίως ἡ ἔντιμος γυνὴ εἶχεν ἀνακοινώσει τὴν ἀλήθειαν, ὅτε ὁ ἀββᾶς ἔλαβε διαταγὴν ὅπως τὸν ἕνα τῶν δύο μαθητῶν του ν' ἀποκαλῆ Λαβερνή, ἐνῶ ὁ ἄλλος θ' ἀποκαλεῖτο ἀπλῶς Γεράρδος, ἐνόησε κάλλιον καὶ ἐπέστη, διότι πάντα ταῦτα ἦσαν πλέον ἢ ἐπαρκῆ διὰ τὸν δειλὸν παρατηρητὴν ὅπως συμπληρώσῃ τὸ μυστικόν, τὸ τόσο παραδόξως ἀνακοινωθὲν αὐτῷ παρὰ τῆς Νανῶν.

Ἐκ τούτου ὁρμώμενος εὐχερῶς ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ τὰ λοιπὰ. Ἄφοῦ ὁ υἱὸς τῆς κομήσεως ἀπέθανε καὶ ὁ κύριος Λαβερνή ἐφονεύθη ἐν Μάεστρεχτ, ἔπρεπε ἡ κόμησσα ν' ἀποδώσῃ τὸν Γεράρδον εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ μητέρος καὶ νὰ μείνῃ μόνος ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡ κυρία Λαβερνή ἠσθάνθη ὅτι ἡγάπα μετὰ λατρίας τὸ τέκνον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο ἰδικόν τῆς. Ἦτο δι' αὐτὴν ἡ μόνη χαρὰ τῆς, ἀφωσίωσεν ὑπὲρ αὐτοῦ πᾶσαν τὴν ζωὴν τῆς καὶ ὁ Ἰασπίνος εὗρε τὸ τοιοῦτον φυσικόν, ὡς νὰ τὴν εἶχεν αὐτὸς συμβουλευσῆ νὰ τὸ πράξῃ.

Τὸ ἀπόρρητον ὅπερ ἐτήρησε πᾶντοτε ἡ κόμησσα περὶ τῆς υἱοθετήσεως τοῦ Γεράρδου, ἦτο ἀδύνατον νὰ διαφύγῃ αὐτόν. Ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὴν κατοχὴν τοῦ θεοῦ ἐκεῖνου υἱοῦ ἡ κυρία Λαβερνή, ἀνήγειλε ἡμέραν τινα τὸν θάνατόν του πρὸς τὴν κυρίαν Σκαρρών δι' ἐπιστολῆς ἐχοῦσης ὡς ἐξῆς:

• Σὰς ἀνακοινῶ μετὰ θλίψεως, φίλη κυρία, τὴν ἀπώλειαν ἣν ὑπέστην τοῦ δευτέρου τῶν υἱῶν μου. Εἰ-

μαί βεβαία ὅτι μὲ ὅλας τὰς σοβαρὰς μερίμας τὰς ἀπασχολούσας ὑμᾶς καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ὑψηλῷ σταδίῳ ὅπερ διατρέχετε, διειρηθήσατε τὴν ἀνάμνησιν τοῦ παιδίου ἐκείνου, ὑπὲρ οὗ τόσο ἐνδιεφέρσε ὡς οἰκογενειακὴ μου φίλη. Συγχωροῦσατέ με, κυρία, διότι ἔσταξα τὴν σταγόνα αὐτὴν τῆς πικρίας εἰς τὴν κύλικα τῆς εὐδαμνίας σας. Λησμονήσατε! Οὐδὲν ἂς ταράξῃ πλέον τὴν γαλήνην τοῦ βίου σας. Τοῦτο ἐπεύχεται Ὑμῖν ἡ εὐλικρινὴς σας φίλη

• **Ἐρριέτα κόμησσα Λαβερνή.**

Ὁ Ἰασπίνος ἐγίνωσκεν ὅτι ἅμα τῇ παραλαβῇ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἡ κυρία Μαιντενῶν ἔπεμφε τὴν εἰκόνα τῆς μετὰ φιλικωτάτης ἀπαντήσεως. Πᾶσαι αὐταὶ αἱ ἐνδείξεις δὲν ἦσαν φανεραὶ δι' αὐτόν;

Δὲν ἦτο ἐπίσης εὐεξήγητος δι' αὐτόν καὶ ἡ σιγὴ τῆς κυρίας Μαιντενῶν κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ζωῆς τοῦ παιδίου καὶ ἡ πλήρης ἐκ μέρους αὐτῆς παραιτήσις τῶν μητρικῶν δικαιωμάτων;

Ὁ Γεράρδος, ἀφοῦ ἄπαξ ἐνεγράφη εἰς τὴν οἰκογενειακὴν βίβλον τῶν Λαβερνῆ, δὲν ἠδύνατο νὰ διαγραφῇ εἰμὴ διὰ δίκης ἐπὶ νοθείᾳ καὶ τοῦτο θὰ προσῆπτεν ἀτίμως εἰς τὴν τόσο ἀφωσιωμένην φίλην, ἣς ἡ εὐεργεσία θ' ἀπεκαλεῖτο ἔγκλημα. Ἡ Φραγκίσκη Ὁβινιὲ ἀπηνήθη τὸν υἱόν της ἐξ ὑπερφηανείας ἔστω· ἀλλ' ἡ ὑπερηφάνεια δὲν καταστρέφει ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δημιουργεῖ. Οὐδεὶς, ἐκτὸς τοῦ Θεοῦ, ἐγίνωσκεν ἂν αὐτὴ ἔπασχε καὶ ἐπόθει τὸν υἱόν της. Καὶ ἂν ἡ μεταμέλεια καὶ ὁ ἔλεγχος ἐπήρχοντο, τί ἠδύνατο νὰ πράξῃ, ἀφοῦ ἐπίστευσε ὅτι τὸ τέκνον της εἶχεν ἀποθάνει;

Μένει νὰ ἐξηγήσωμεν τὸν τρόμον τῆς Νανῶν ἐπανιδούσης τὸν Ἰασπίνον. Τὸ πρᾶγμα εἶνε εὐχερές. Ὁ Ἰασπίνος διὰ τὴν ψευδευβλαβῆ ἐκείνην ἦτο διαβολικὴ ἐμφάνισις, μία λέξις τοῦ ἀββᾶ ἠδύνατο νὰ καταστρέψῃ τὴν Νανῶν παρὰ τῇ μαρκησίᾳ, διότι ἂν αὕτη εὐκόλως συνεχῶρει τὴν *filenādar* της διὰ τὸ ἀμάτημα αὐτῆς δὲν θὰ τὴν συνεχῶρει ποτὲ διὰ τὴν προδοσίαν της. Καὶ ἀντὶ μιᾶς λέξεως ὁ Ἰασπίνος θὰ ἐφώναζε πεντήκοντα, ἐὰν ἡ Νανῶν ἠθελεν ἐπιμένει νὰ μὴ τὸν ἀναγνωρίσῃ καὶ ἂν δὲν ἠθελε νὰ συγκατατεθῇ νὰ ἐπιτρέψῃ αὐτῷ τὴν εἰσοδὸν εἰς τὰ δωμάτια τῆς κυρίας τῆς. Ἐνέδωσε λοιπὸν στένοσα καὶ ὑπῆκουσεν εἰς τὸν Ἰασπίνον, δηλαδή εἰς τὸν διάβολον.

Μετὰ τοῦτο ὁ Ἰασπίνος θὰ ἦτο ἐντιμὸς ἀνὴρ ἂν ἀπεκάλυπτεν εἰς τὴν μαρκησίαν τὴν πρώτην πηγὴν ἐξ ἣς ἠρύσθη τὸ διάσημον μυστικόν; Δὲν θὰ ἦτο μισητὸν πρᾶγμα νὰ καταγγεῖλῃ τὴν *κομπάραν* του; Ἡ κυρία Μαιντενῶν θ' ἀντεπάλλειεν ἕως κατὰ δυστυχίματος προσερχομένου ἐκ μέρους τῆς Νανῶν, ἐνῶ ὤφειλε νὰ κύβη τὴν κεφαλὴν ἀπέναντι τῆς ὁμολογίας τῆς κομήσεως, γενομένης πρὸς τὸν πνευματικὸν αὐτῆς.

Ἀναμφιβόλως ὁ Ἰασπίνος καλῶς ἐπραξεν νὰ ψευσθῇ, καὶ μετὰ τὰς ἐξηγήσεις ταύτας ἐλπίζωμεν ὅτι καὶ τὸ νέον τοῦτο ἀμάτημα θὰ τῷ συγχωρηθῇ. Τὸ ἐφ' ἣ μὲν δὲν διατάζομεν νὰ τῷ ἀπονείμωμεν τὴν ἄφρσιν.

Τούτων πάντων καλῶς ἐννοηθέντων, ἂς ἀφήσωμεν νῦν τὸν Ἰασπίνον, σπεύ-

δοντα πρὸς τὴν εἰρκτὴν, κατὰ τὴν διαταγὴν τῆς κυρίας Μαιντενῶν καὶ ἂς ἐπαλέθωμεν πρὸς τὸν Λουβοά, ὃν ἀφήσαμεν σχολιαζόντα μετὰ πολλῆς ἀνησυχίας τὴν σημερινὴν ταύτην φράσιν: «Τὰ μυστικὰ τῆς κυρίας Μαιντενῶν!»

Ὁ Λουβοά ἀπέμεινε μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἰασπίνου εἰς κατάστασιν, ἥτις εὐκολώτερον ἐννοεῖται, παρὰ περιγράφεται. Τὸ ἀπολυταρχικὸν ἐκεῖνο πνεῦμα, τὸ συνειθισμένον εἰς τὴν ὑποταγὴν πάντων τῶν περιστοιχιζόντων αὐτό, ὁ τύραννος ἐκεῖνος τῶν στραταρχῶν, τῶν προγκίπων, καὶ τῶν βασιλέων, δὲν ἠδύνατο ν' ἀνεχθῇ ὅπως τρέμη ἐνώπιον ἐνὸς ταπεινοῦ ἐπαρχιώτου ἀββᾶ, καὶ ἐν τοσοῦτῳ εἶχεν ἀρκετὰ εὐλόγους ἀφορμὰς νὰ τρέμη.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ καὶ εἰς τὰς μεγίστας τῶν δυστυχιῶν ὁ ἰσχυρὸς τὸν χαρρακτῆρα ἀνὴρ εὐρίσκει πάντοτε ὠφέλειαν, ὁ Λουβοά παρηγορεῖτο ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι ἡ κυρία Μαιντενῶν εἶχε μυστικά. . . καὶ μυστικὰ ἐπιζήμια δι' αὐτὴν ἀναμφιβόλως, ἐσυλλογιζέτο ὁ Λουβοά, διότι ἄλλως δὲν θὰ τὰ ἄφινε νὰ μένουσαν μυστικά.

Ἐκ τῶν λόγων τοῦ Ἰασπίνου ἐξήγητο ὅτι ὁ ἀξὼν τῶν μυστικῶν αὐτῶν ἦτο ὁ Γεράρδος Λαβερνή.

— Ἄν ἐγγίσης μίαν τρίχα τῆς κεφαλῆς τοῦ νέου αὐτοῦ, εἶχεν ἀνακράξει ὁ ἀββᾶς, ἡ κυρία Μαιντενῶν θὰ κάμῃ νὰ κυλισθῇ ἡ ἰδικὴ σου κεφαλὴ ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος!

Ὁ Λουβοά δὲν ἐφοβεῖτο τὸ ἰκριώμα, ἀλλ' ἐσκέπτετο ἂν ὑπῆρχε μέσον τι ὅπως ἐξαναγκάσῃ τὴν μαρκησίαν ν' ἀποκαλυφθῇ, ἐνῶ αὐτὸς εὐρίσκετο ἐξησφαλισμένος, ἀπρόσβλητος, ὀχυρούμενος ὀπισθεν τῶν στρατιωτικῶν νόμων καὶ τῆς ἀποφάσεως τῆς ἀπαγγελθείσης παρὰ τοῦ κυρίου δουκὸς τῆς Μαινίης.

Ἡ ὁ Ἰασπίνος ἦτο ἐχέφρων καὶ ὑπῆρχε τότε μυστικὸν τι — τοῦ ὁποίου θὰ ἐφρόντιζε νὰ γείνη κάτοχος — ἡ ὁ Ἰασπίνος ἦτο πρᾶφρων καὶ τότε ἡ κυρία Μαιντενῶν οὐδὲν θὰ παρενέβαλλε πρόσκομμα εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Λουβοά.

Αὐταὶ ὑπῆρξαν αἱ σκέψεις τοῦ Λουβοά, κατὰ τὰς πρώτας στιγμὰς, τὰς πᾶρθηθούσας μετὰ τὴν φυγὴν τοῦ Ἰασπίνου.

Εἶτα ἐγκαρδιωθείς, καθορίσας δὲ τὸν σκοπὸν του, ἐξέπεμψεν ἕνα κατάσκοπον ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ ἀββᾶ.

Ὁ κατάσκοπος εἶδε τὸν ἀββᾶν τρέχοντα ὀπισθεν τῶν βασιλικῶν ἀμαξῶν, προυνισκόμενος εἰς τὸ δημαρχεῖον, εὐθὺς ὡς εἶδεν εἰσελθούσαν ἐκεῖ τὴν κυρίαν Μαιντενῶν· παρηλθεν ἐν τέταρτον τῆς ὥρας καὶ ὁ Ἰασπίνος δὲν ἐξεδιώχθη, σημεῖον ὅτι ἐγένετο δεκτός. Ὁ κατάσκοπος ἐπανήθη καὶ ἀνεκοίνωσε ταῦτα εἰς τὸν Λουβοά.

— Ὁ Ἰασπίνος αὐτὸς δὲν εἶνε πρᾶφρων, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ὑπουργός, ὑπάρχει τῷ ὄντι μυστικὸν τι πῶς ἐξασκοντίζεται ἡ βόμβρα ὑπὸ τοῦ ὄλμου; Ὅταν ἀνηφθῇ ἡ πυρῆτις. Ἄς ἀνάψωμεν λοιπὸν καὶ τὴν ἰδικὴν μας πυρῆτιδα.

Καὶ πάραυτα ὁ Λουβοά προσκαλέσας

τὸν ἀστυνόμον καὶ τοὺς χωροφύλακας διέταξεν αὐτοὺς ν' ἀνακοινώσωσιν εἰς τὸν Γεράρδον τὴν ἀπόφασιν τοῦ στρατιωτικοῦ Συμβουλίου, βέβαιος ὦν ὅτι τὸ κίνημα τοῦτο καὶ ὁ θόρυβος θὰ προύκλει κίνημα ἄλλο καὶ θόρυβον ἐκ τῆς κυρίας Μαιντενών.

Αἱ τοιαῦται τελεταιγίνονται μετὰ πενθίμου παρατάξεως. Ὁ Γεράρδος περιεπάτει ἐντὸς τῆς αἰθούσης, ἣν εἶχον ὀρίσει αὐτῷ ὡς εἰρκτὴν, ὅτε εἶδεν εἰσερχομένους ἓνα γραμματεῖα, ἓνα λοχαγόν, μετὰ οὐλαμοῦ στρατιωτῶν, εἶτα τὸν ἀστυνόμον καὶ ὄπισθεν, ἐντὸς ὀμίλου δυσειδῶν μορφῶν, μίαν δυσειδεστέραν καὶ μάλλον στυγνὴν, ἥτις προὔξηνεν αὐτῷ φρικίαν ἀπεχθείας, διότι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἦτο ἀπρόσβλητος ὑπὸ τοῦ φόβου.

Ὁ γραμματεὺς ἀνέγνω τὰ πρακτικὰ τῆς δίκης καὶ τὴν ἀπόφασιν, συντεταγμένην καλῶς. Ἀνεφέρτετο ἐν αὐτῇ ὅτι ὁ ὑπολοχαγὸς τῶν δραγόνων Γεράρδος Λαβερνῆ, εὐπατρίδης, παραβῆς τὸν περιορισμὸν ὑφ' ὃν εἶχε τεθῆ, βασιλέως ἐξουσίας τὰς μοναχὰς καὶ ὀνειδίσας τὸν ὑπουργὸν τοῦ βασιλέως ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων του, ὁ εἰρημένος Γεράρδος Λαβερνῆ ἀποδειχθεὶς ἔνοχος ἐπὶ παραβάσει τῆς πειθαρχίας, ἀπειθείᾳ κατ' ἀνωτέρου καὶ ἱεροσυλίᾳ, κατεδικάζετο διὰ τὸ τριπλοῦν αὐτοῦ ἔγκλημα εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου.

Ὁ Γεράρδος ἐστήριξε τὰ νῶτα ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς εἰρκτῆς ὅτε ἐγένετο ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἀποφάσεως. Ζωηρὰ ἀκτὶς ἡλίου κατείρχετο ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἐκ τινος πλαγίου παραθύρου. Ἐλαφρὸν ἐρύθημα ἐφάνη ἐπὶ τῶν παρειῶν του, ὅτε ἤκουσεν ἀπαγγελλόμενον τὸ μέρος τῆς ἀποφάσεως, τὸ ἀφορῶν εἰς τὴν δῆθεν ἐξουβρίαν τῶν μοναχῶν, τὰ χεῖλη του ἠνοιγόντο ὅπως προσφέρωσι διαμαρτυρίαν, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ βλέμμα του οὐδὲμίαν συνήντησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ μορφήν, ἥτις νὰ τῷ φανῆ ἀξία ὅπως ἀποδεχθῆ τὴν διαμαρτυρίαν του ταύτην, ὁ Γεράρδος ἐσίγησεν, ἐγένετο καὶ αὖθις ὠχρὸς καὶ ἀνέμενε τὸ τέλος.

Ὁ γραμματεὺς προσέθηκεν ὅτι ἡ ἐκτέλεσις ἔμελλε νὰ λάβῃ χώραν εἰς τὴν Πλατείαν διὰ τουφεκισμοῦ ἢ διὰ τῆς ἀποκεφαλίσσεως, κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταδίκου.

— Πότε! ἠρώτησεν ὁ Γεράρδος.

— Σήμερον, ἐπανελάθεν ὁ γραμματεὺς ἐξακολουθῶν τὸ λεκτικὸν τῆς ἀποφάσεως, μετὰ πέντε ὥρας ἀπὸ τῆς ἀπαγγελίας τῆς παρουσίας ἀποφάσεως.

Ὁ Γεράρδος ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ κόλπου του μικρὸν ὄρολόγιον, ἀνῆκον ἄλλοτε εἰς τὴν κόμησσαν Λαβερνῆ καὶ παρετήρησεν.

— Ἀπωλέσθησαν δύο ὥραι, εἶπε, καὶ εἶνε δυσάρεστον ἴσως εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ λάβω γινῶσιν τῆς ἀποφάσεως ἀμέσως· δύο ὥραι ἐπὶ πέντε σημαίνουν παλὺ εἰς τοιαύτας περιστάσεις.

Ὁ ἀστυνόμος ἐπλησίασεν εὐγενῶς.

— Ποία εἶνε ἡ ἐκλογὴ τοῦ κυρίου; ἠρώτησεν.

— Ἄ!.. Ναί! ἡ ἐκλογὴ μου... Λοι-

πόν, ὅπως ἀγαπᾶτε!.. Σταθῆτε ὀλίγον, προτιμῶ τὸν τουφεκισμὸν.

Ὁ ἀστυνόμος προσέκλινεν ὁ γραμματεὺς ἔγραψε τὴν ἀπάντησιν τοῦ καταδίκου.

Τότε ὁ διοικῶν τοὺς χωροφύλακας ἀξιωματικὸς πλησίασας ἐπίσης ἠρώτησεν ἂν ὁ Γεράρδος ἐπεθύμει τίποτε.

— Ναί, ἀπήντησεν οὗτος, ἤθελα νὰ ἀσπασθῶ τὸν κύριον Ρυθαντέλ, ἂν εἶνε ἀκόμη εἰς Βαλενσιέννην. Ἐπειτα ἤθελα νὰ ζητήσῃ πληροφορίας ἂν ἔφθασεν εἰς φίλος μου ἱερωμένους. Νὰ τὸν ἀναζητήσῃ, παρακαλῶ· κάπου ἐδῶ τριγύρω εἰς τὸ φρούριον θὰ εὐρίσκεται. Ὄνομαζέται ἀββᾶς Ἰασπίνος.

— Ἴδου ἐγώ! ἀνέκραξεν ἀκούσας τὸ ὄνομά του ὁ ἀββᾶς, ἐρχόμενος ἐκ τῆς κυρίας Μαιντενῶν, τοῦ Λουβοᾶ προθύμως ἀφέντος αὐτῷ ἐλευθέρην τὴν εἴσοδον.

Ὁ Λουβοᾶ κατεσκόπευεν ὄπισθεν παραθύρου τινὸς καὶ προσεπάθει νὰ μαντεύσῃ ἐκ τῆς φυσιογνωμίας του τὴν ἔκβασιν τῆς συνετεύξεώς του.

Ἄλλ' ὁ Ἰασπίνος ἀπὸ πρῶϊας ἐπανελημμένος καὶ σκληρῶς δοκιμασθεὶς εἶχεν ἀποκτήσει τὴν ἀκαμψίαν μαρμαροῦ. Ὁ ἀγαθὸς ἀββᾶς εἶχε πολὺ θρηνησῆ καὶ δὲν θὰ ἐθρήνει πλέον οὐδ' ἐκ χαρᾶς. Ἄλλως ἢ μεγάλη εὐτυχία τὸν ἀπέπνιγεν· ἂν ἡ μεγάλη ὀδύνη εἶνε ἄφρονος, καὶ ἡ μεγάλη χαρὰ εἶνε σοβαρὰ.

Ὁ Λουβοᾶ λοιπὸν ἐνόμισεν ὅτι διέκριεν ἐν τῇ μορφῇ τοῦ Ἰασπίνου κάτι τι, ὡσεὶ τὴν ἀποσκιρτήσιν τῆς μαρκτησίας καὶ ἐθλίθη πολὺ, διότι ὀλιγώτερον ἐπόθει νὰ καταστρέψῃ τὸν Γεράρδον, παρὰ νὰ παρακληθῆ παρὰ τῆς μαρκτησίας ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ νὰ εἰσδύσῃ οὕτω εἰς τοὺς λογισμοὺς τῆς.

Ὁ Ἰασπίνος ἀφου ἀπήντησεν: Ἴδου ἐγώ! εὐρέθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Γεράρδου, ὅστις ὤρμησε πρὸς αὐτὸν ἐκφέρων κραυγὴν χαρᾶς.

Ὁ ἀγαθὸς ἀββᾶς ἤσθημαιεν. Οἱ μάρτυρες τῆς κατανοκτικῆς ταύτης σκηνῆς ὄπισθοχώρησαν μέχρι τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας. Ὁ Ἰασπίνος δὲν ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ λέξιν. Ὁ Γεράρδος ἀπέδωκε τὴν συγκίνησιν του εἰς τὴν εἰδησιν, ἥτις ἐνδιέφερε τόσον πολὺ ἄμοτέρους.

— Τί τὰ θέλεις, καλέ μου φίλε, τῷ εἶπεν· θεωροῦμαι πολὺ εὐτυχὴς, ἀφου σὲ ἔχω πλησίον μου κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν.

— Ἀπόπεμψε ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ἐψιθύρισεν ὁ Ἰασπίνος.

— Εὐχαριστῶς. Κύριοι, ἂν δὲν ἔχετε νὰ κάμετε τίποτε ἐδῶ, ὡς ὑποθέτω, μὴ λησμονήτε ὅτι μοῦ ὑπολείπονται ἀκόμη δύο ὥραι καὶ τρία τέταρτα καὶ ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ μὴ χάσω τὸν καιρὸν μου. Ὁ κύριος ἀββᾶς εἶνε ὁ πνευματικὸς μου καὶ πᾶς ὁ ὑπολειπόμενος καιρὸς ἀνήκει εἰς αὐτόν.

Ἡ αἴθουσα ἐκενώθη. Οἱ χωροφύλακες ἐτοποθετήθησαν ἔξω. Ὁ ἀστυνόμος καὶ ὁ ἀνὴρ μὲ τὴν δυσειδῆ ὄψιν, ὃν ἀνεφέρομεν ἀνωτέρω, ἀφου συνεζήτησαν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ταπεινῆ τῇ φωνῇ, ἐγένοντο ἄφαντοι, κατελθόντες τὴν κλίμακα. Ἐνεκα τῆς ἐκλογῆς τοῦ Γεράρδου ἐπωφελεῖτο μὲν

ὁ ἀστυνόμος, ὅστις θὰ ἐφρόντιζε διὰ τὰ τοῦ τουφεκισμοῦ καὶ ἐζημιούτο τὸ ἄλλο ἀπαίσιον πρόσωπον, ὅπερ θὰ ἐξετέλει τὴν ἀποκεφάλισιν.

Οἱ δύο φίλοι ἔμειναν μόνοι. Ὁ Ἰασπίνος ἤρχισε τὴν συνδιάλεξιν διὰ μακροῦ ἀσπασμοῦ, εἰς ὃν ἐπηκολούθησαν λέξεις δικακεκομμένοι καὶ στεναγμοί.

— Δὲν θ' ἀποθάνῃς, εἶπεν.

— Ἐλα, ἔλα, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος μειδῶν μετὰ πραότητος, σὲ προσεκάλεσα νὰ μ' ἐνθαρρύνῃς καὶ δὲν ἀρμύζει ἐγὼ νὰ ἐνθαρρύνω σέ...
— Σοῦ λέγω ὅτι ἐσώθῃς.

— Ἄ! ἐπανελάθεν ὁ Γεράρδος, ἔφησε τὰ περιττὰ λόγια. Εἶμαι εἰς τὸ φρούριον, εἶμαι καταδικασμένος, εἶμαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Λουβοᾶ. Ἡ χεὶρ του θὰ ἐκταθῆ μετὰ δύο ὥρας καὶ τριάκοντα τρία λεπτὰ διὰ νὰ μὲ συλλάβῃ, ἀλλ' εἶμαι πάντοτε ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του δέσμιος· ἄς μὴ ἀπατώμεθα, ἄς συνομιλήσωμεν ὡς ἄνδρες. Πῶς ἤκουσε τὴν εἰδησιν ὁ Βελαιρ; Ἐθαρραλέως καὶ εὐγενῶς, δὲν εἶνε ἀληθής; ἡ ἀπουσία του μοῦ ἀποδεικνύει ὅτι εἶνε ἀξίος τῆς φιλίας μου καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης μου.

— Μὰ τόσον εἶσαι λοιπὸν λυσσασμένος ν' ἀποθάνῃς, ἀνέκραξεν ὁ Ἰασπίνος, ὥστε νὰ μὴ θέλῃς νὰ μὲ ἀκούσης καὶ νὰ μὲ ἐννοήσης; Σοῦ λέγω ὅτι δὲν θ' ἀποθάνῃς, ὅτι ἐσώθῃς, σοῦ λέγω ὅτι...
Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ. Ἡ θύρα ἠνοιχθῆ αἴφνης. Ὁ ὄμιλος τῶν ἔξω φρουρούτων χωροφυλάκων παρετάχθη στρατιωτικῶς ἐκατέρωθεν εἰς δύο σειρὰς ἐπεκαθείσας μέχρι τῆς κλίμακος.

Ἐφάνη ἀναβαίνων ὁ αὐτὸς λοχαγός, ὁ αὐτὸς γραμματεὺς, ὁ αὐτὸς ἀστυνόμος. Μόνον ὄπισθεν αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ πενθίμου ὑποκειμένου, τοῦ ἐξαφθέντος ἕνεκα τῆς ἐκλογῆς τοῦ Γεράρδου, ἦρχετο ὁ κύριος Βιλλεμύρ, διοικητὴς τῶν σωματοφυλάκων ἐν ὑπηρεσίᾳ παρὰ τῷ βασιλεῖ τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Ἐπεταί συνέχεια.

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ἡ ἀμμάχη τοῦ κυρίου Δορζέρ δὲν ἐφαινετό που.

Ὁ Μάξιμος ἐγνώριζε καλῶς τὴν τοπογραφίαν τοῦ δάσου. Ἐδύνατο νὰ φθάσῃ εἰς τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεως πρὸ τῆς ἀμάξης διὰ πλαγίας τινὸς ὁδοῦ.

— Τρεῖς παρὰ τέταρτον, εἶπε, βλέπων τὸ ὄρολόγιόν του. Ὁ Καρνοὲλ θὰ ἦνε εἰς τὴν θέσιν του. Ἄν σπεύσω λίγο, θὰ ἔχω καιρὸν νὰ πῶ τίποτε εἰς τὸν εὐγενῆ αὐτόν, προτοῦ φθάσῃ ἡ Ἀλίχη.

Ἐντὸς δέκα λεπτῶν, βαδίζων ἐν σπουδῇ, ἔφθασεν εἰς τὸ εἰρημένον μέρος, ἀλλά,